

Arrest

nr. 268 470 van 17 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. PARMENTIER *loco* advocaat C. HAUWEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Jemenitische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1992.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 augustus 2019. Op 24 september 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 oktober 2020 en 24 juni 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 4 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)". Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Jemenitische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit district Wusab Al Ali, provincie Dhamar. U bent geboren op (...) 1992, bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

In 2009 begon u aan de hogeschool Beni Shuab in Al-Sarreg (Dhamar), waar u verbleef in een studentenvoorziening. U studeerde van 2009 tot 2013 en vanaf 2012 ging u slechts gedeeltelijk naar school. U ging ongeveer twee weken per maand naar school uit vrees dat Houthi's u zouden rekruteren. In mei 2013 stopte u met uw studies.

In 2011 werd u tegengehouden door Houthi's op weg naar uw studentenvoorziening. Ze vroegen jullie om mee te gaan strijden aan het front, hetgeen u weigerde. Nadat ze u een zware klap tegen uw hoofd gaven, vertrokken de Houthi-leden opnieuw. In 2013 verhuisde uw gezin naar Al-Najed en op 11 november 2013 verliet u Jemen. U had de week vóór uw vertrek een studiebeurs ontvangen voor Algerije. U behaalde in 2016 een diploma elektrotechniek en in 2018 een diploma informatica in Algerije. U verbleef er tot april 2018. Nadat u in 2018 afstudeerde ontving u een bevel om het Algerijnse grondgebied te verlaten.

U verliet Algerije en reisde naar Spanje, waar u in april 2018 in Melilla aankwam. Hier werden uw vingerafdrukken genomen op 25 april 2018. U verbleef een halve maand in een open opvangcentrum, waarna u opvang kreeg in een centrum in Cáceres. Tussen Melilla en Cáceres verbleef u ook nog twee maanden in een opvangcentrum in 'Avella'. In september 2018 kreeg u te horen dat u het centrum in Cáceres diende te verlaten en dat u zelf uw plan diende te trekken. U leefde sindsdien op straat en trok naar verschillende Spaanse steden, zoals Bilbao, Barcelona en Valencia, op zoek naar opvang en werk. U vond echter geen werk en slechts sporadisch een slaapplek bij andere Arabieren. U was deze situatie beu en verliet in augustus 2019 Spanje. Via Frankrijk reisde u naar België, waar u aankwam op 16 augustus 2019. Nadat u uw arm brak tijdens het voetballen en geholpen werd door de organisatie 'HOOP', bent u door hen doorverwezen naar de Belgische asielinstanties en diende u hier op 24 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Spanje omdat u er slecht behandeld werd.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Jemenitische identiteitskaart, paspoort, geboorteakte en documenten in verband met uw studies in Algerije.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje. Op 5 juni 2019 werd er u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend (zie administratief dossier).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 8385 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen

zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u talmde om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U kwam aan op 16 augustus 2019 (verklaringen DVZ 26.11.2019, vraag 37) doch diende u pas op 24 september 2019 in België een verzoek om internationale bescherming in. Gevraagd waarom u hier niet eerder een verzoek indiende antwoordt u dat u 'eerst een tijdje bezig was met voetballen' (CGVS 29.10.2020, p.7 & 8). Dat u talmde om een verzoek in te dienen omdat u wou voetballen is een ernstige tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming.

Waar verder uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Spanje, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Dat werknemers in het opvangcentrum waar u zat in afwachting van de behandeling van uw verzoek smalend zouden gedaan hebben over uw gestalte, zoals u verklaart (CGVS 24.06.2021, p.3), is geenszins representatief voor uw huidige situatie als begunstigde van internationale bescherming.

U stelt verder dat u in Spanje geen werk vond en geen papieren had (CGVS 24.06.2021, p.5). Uw pogingen om aan werk te geraken bleken echter zeer relatief. U verklaart dat u enkel naar het Rode Kruis ging om te vragen naar werk maar dat deze u zeiden dat ze u dit niet konden aanbieden. Ze verwezen u niet door naar andere instanties en u begaf zich ook nooit tot de Spaanse autoriteiten of andere instanties om werk te zoeken en/of te bekomen. U vroeg naast het Rode Kruis niemand of ze werk hadden voor u (CGVS 24.06.2021, p.5 & 6). Deze inspanningen lijken wel zeer beperkt. Bovendien verklaart u Spanje te hebben verlaten op 10 augustus 2019 (CGVS 24.06.2021, p.5) en blijkt uw statuut van subsidiaire beschermde volgens de informatie uit uw administratief dossier toegekend te zijn geweest op 5 juni 2019, slechts twee maanden voor uw vertrek aldus. Gezien de Spaanse autoriteiten u uiteindelijk bescherming boden zijn de leefomstandigheden van een toekomstig verblijf in Spanje geheel anders dan diegene die u zou hebben ervaren alvorens u internationale bescherming werd geboden. Men moge verwachten dat u, toen u wel degelijk over verblijfspapieren beschikte die zijn verbonden aan uw internationaal beschermingsstatuut, aan werk kon geraken of toch minstens meer doorgedreven inspanningen zou hebben verricht om iets te vinden. U geeft zelf ook aan dat de Arabieren die u kende in Spanje papieren hadden en bijgevolg ook werk (CGVS 24.06.2021, p.6). Niets wijst erop dat dit voor u, een volwassen en geschoolde man, anders zou zijn mocht u daartoe de nodige stappen hebben gezet. Overeenkomstig het Europees gemeenschapsrecht, zijn aan uw subsidiaire beschermingsstatus namelijk een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Hetzelfde geldt voor uw verklaring als zou u in Spanje een tijdje op straat hebben moeten leven (CGVS 24.06.2021, p.3). Ook dit is geenszins een representatieve situatie nu u er internationale bescherming geniet. Bovendien worden uw verklaringen hieromtrent ernstig in vraag gesteld, gezien u hierover uiteenlopende versies aflegt. Tijdens uw onderhoud bij de DVZ verklaarde u één maand in Melilla, twee maanden in Avella en twee maanden in Caceres te hebben verbleven en beweerde u daarna acht maanden op straat te hebben doorgebracht (verklaringen DVZ, vraag 37). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u daarentegen dat u na een halve maand het kamp in Melilla verliet en daarna naar Caceres verhuisde waar u vier maanden zou verbleven hebben. Gevraagd of u dan maar in twee centra zat antwoordt u opvallend genoeg van wel (CGVS 24.06.2021, p.4). U maakt slechts melding van het kamp in Avella wanneer u wordt geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, u stelt uw verblijf hier 'te zijn vergeten'. Ditmaal stelt u ook meer dan een jaar op straat te hebben gewoond in Spanje (CGVS 24.06.2021, p.3 & 4). Dat u zich dermate tegensprekt over uw verblijfsituatie in Spanje doet enorm twijfelen aan uw verklaring als zou u werkelijk op straat hebben geleefd. Wat er ook van zij, dient opnieuw te worden opgemerkt dat deze situatie niet representatief is gezien deze betrekking had op uw situatie vooraleer u internationale bescherming genoot.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming genoot in Spanje (CGVS 24.06.2021, p.2), moet worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Spanje op 25 april 2018. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in Spanje evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de Commissarisgeneraal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleidde, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

Uw advocaat beargumenteert ook dat er geen waarborg is dat Spanje uw statuut zal verlengen (CGVS 24.06.2021, p.9). Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de

verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verklaringen kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw Jemenitische identiteitsdocumenten (identiteitskaart, paspoort en geboorteakte) leveren bewijs voor uw identiteit nationaliteit, die in deze beslissing niet worden betwist. Dat u een tijdlang in Algerije verbleef en studeerde, zoals de documenten daaromtrent lijken aan te tonen, leveren louter bewijs voor uw verblijf in Algerije doch hebben ook deze geen betrekking op de hierboven aangehaalde argumenten.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet kan worden teruggeleid naar Jemen."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

2.2. In een eerste grief betoogt de verzoekende partij dat er "een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door Uw Raad niet kan worden hersteld (artikel 39/2, 2°)". Zij stelt dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op 29 oktober 2020 enkel werd gehoord in verband met haar vrees voor vervolging ten aanzien van Jemen en er haar op geen enkel moment werd gevraagd of zij in Spanje internationale bescherming geniet. Zij wijst erop dat zij door de Spaanse autoriteiten nooit in kennis werd gesteld van de aan haar toegekende subsidiaire bescherming. Uit het administratief dossier blijkt dat de Spaanse autoriteiten op 27 november 2019 in een brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken meedeelden dat de verzoekende partij op 5 juni 2019 subsidiaire bescherming werd toegekend, zodat het CGVS hiervan op de hoogte was ten tijde van het persoonlijk onderhoud op 29 oktober 2020. Daar de *protection officer* hierover niets heeft gevraagd, besliste het CGVS aldus impliciet dat haar verzoek om internationale bescherming ontvankelijk was daar zij toen enkel over haar vrees voor vervolging ten aanzien van Jemen werd bevraagd, aldus de verzoekende partij. Zij betoogt dat zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op 24 juni 2021 slechts 40 minuten werd ondervraagd over haar ervaringen in Spanje, hoewel zij zelf niet wist dat zij in dat land subsidiaire bescherming genoot. De verzoekende partij meent dat het CGVS de impliciete beslissing tot het ontvankelijk verklaren van haar verzoek om internationale bescherming niet kon intrekken: "Dit is een kwestie van rechtszekerheid. In casu kon verzoeker er terecht van uitgaan dat zijn verzoek om internationale bescherming ontvankelijk was." Zij

voert aan dat volgens de doctrine alleen een onregelmatig wetgevingsbesluit te allen tijde kan worden ingetrokken indien het zodanige gebreken vertoont dat het als onbestaande moet worden beschouwd, waaromtrent zij rechtsleer citeert. Zij betoogt: *“In casu was de beslissing om zijn asielaanvraag met betrekking tot Jemen te onderzoeken geen onregelmatige beslissing, aangezien zij het resultaat was van een discretionaire keuze van de administratie, die al dan niet kon besluiten artikel 56/6, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet toe te passen.”* Tevens voert de verzoekende partij aan dat de rechten van de verdediging in casu niet ten volle zijn geëerbiedigd *“aangezien verzoeker niet in kennis is gesteld van het feit dat hij in Spanje internationale bescherming genoot, noch van de redenen waarom hij een tweede maal door het CGVS is gedagvaard en dat de administratie voornemens was hem na afloop van dat verhoor in kennis te stellen een beslissing van niet-ontvankelijkheid. Hij was dus niet in staat zijn interview naar behoren voor te bereiden. Gezien de houding van het CGVS kon verzoeker er niet van uitgaan dat hij zou worden gehoord over het feit dat hij in Spanje een status had.”* De verzoekende partij meent dat het dossier naar het CGVS moet worden doorverwezen zodat haar verzoek om internationale bescherming ten aanzien van Jemen kan worden onderzocht.

2.3. In een tweede grief voert de verzoekende partij aan dat zij in Spanje geen of niet langer internationale bescherming geniet. Zij stelt dat de brief van de Spaanse autoriteiten van 27 november 2019 wordt tegengesproken door de Eurodac Hit, daar er hierin geen melding wordt gemaakt van de letter M (mark-status). Zij wijst erop dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor het coderen van de M-status, tevens verantwoordelijk is voor het intrekken van de M-status wanneer de internationale beschermingsstatus is ingetrokken of beëindigd of wanneer de verlenging ervan is geweigerd. Zij citeert dienaangaande van de website van Myria. De verzoekende partij betoogt dat (i) *“ofwel hebben de Spaanse autoriteiten verzoekster niet de status verleend en bevat de brief van 27 november 2019 een vergissing”,* (ii) *“of de Spaanse autoriteiten hebben de aanvrager in juni 2019 wel de status toegekend, maar deze bescherming is sindsdien opgeheven, om welke reden de letter “M” is doorgehaald”*. Zij betoogt dat het voor haar moeilijk is om aan te tonen dat zij geen internationale bescherming geniet en dat zij nooit op de hoogte werd gehouden van het reilen en zeilen van haar procedure in Spanje. Zij wijst erop dat zij gedurende 15 minuten werd ondervraagd door de Spaanse asielinstanties, dat de vragen enkel betrekking hadden op de verificatie van haar identiteit en reisroute, dat haar niet werd gevraagd naar haar problemen in Jemen en dat zij zelf niet kon vermoeden dat zij van de Spaanse autoriteiten een positieve beslissing had ontvangen. Zij meent dat het CGVS een aanvullend onderzoek had moeten verrichten om na te gaan of zij daadwerkelijk internationale bescherming had gekregen in Spanje. De verzoekende partij betoogt verder dat het niet ondenkbaar is dat haar bescherming is opgehouden sinds zij in België verblijft. Zij citeert uit het AIDA-rapport inzake Spanje van 2020 en wijst erop dat de internationale bescherming volgens de Spaanse wet kan worden beëindigd wanneer de verzoeker zich vrijwillig in een ander land heeft gevestigd. Zij meent dat er geen garantie is dat zij de subsidiaire beschermingsstatus zal krijgen indien zij naar Spanje terugkeert. Volgens haar blijkt op basis van een *ex nunc*-onderzoek van de door de partijen verstrekte informatie dat niet kan worden aangenomen dat zij thans in Spanje internationale bescherming geniet.

2.4. Vervolgens voert de verzoekende partij in een derde grief, in subsidiaire orde, aan dat haar internationale beschermingsstatus in Spanje niet doeltreffend is. Zij verwijst naar artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, naar de parlementaire voorbereiding van dit artikel en naar artikel 33.2, a) van de Procedurerichtlijn en stelt dat de lidstaten ingeval van toepassing van deze regel niet verplicht zijn om een verzoek om internationale bescherming automatisch niet-ontvankelijk te verklaren. Zij betoogt tevens dat een toepassing van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet niet kan leiden tot de terugkeer van een persoon die om internationale bescherming verzoekt naar een land waar hij zou worden blootgesteld aan een behandeling die verboden is door artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het EVRM, zelfs indien dat land hem als vluchteling had erkend. Zij citeert dienaangaande uit rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

De verzoekende partij betoogt vervolgens dat zij tijdens haar verblijf in Spanje uiterst moeilijke tijden heeft doorgemaakt. Zij stelt dat zij heeft gezocht naar werk, naar verzorging toen zij ziek was en naar taalcursussen maar dat zij daarbij geen hulp kreeg. Zij stelt tevens dat zij vele maanden op straat heeft geslapen, deels toen zij volgens het CGVS al internationale bescherming genoot, zonder dat zij steun kreeg en terwijl zij niet eens op de hoogte werd gebracht van de positieve beslissing. Zij was in die periode zeer depressief en dacht aan zelfmoord. Zij zocht naar onderdak bij organisaties, maar zonder succes.

Sedert haar aankomst in België is haar psychische gezondheid verbeterd, doch zij voelt zich opnieuw slecht sinds het persoonlijk onderhoud van 24 juni 2021 daar zij bang is om terug te keren naar Spanje

waar zij in uiterst precare omstandigheden heeft geleefd, aldus de verzoekende partij. Zij stelt verder dat het CGVS een onvolledige lezing van haar verklaringen heeft gedaan door te stellen dat zij lang heeft gewacht alvorens haar verzoek om internationale bescherming in België in te dienen. Zij wijst erop dat zij tijdens het voetballen haar arm had gebroken, ongeveer drie weken geïmmobiliseerd was in het gips en dat zij naar de Dienst Vreemdelingenzaken ging zodra zij zich beter voelde. Zij wijst op het medisch voorschrift dat zij voorlegde. Betreffende haar verblijf op straat in Spanje stelt de verzoekende partij: *“De verklaringen van verzoeker over de schrijnende situatie waarin hij zich in Spanje bevond, zijn voldoende spontaan. Het CGVS gaat in detail en er zijn geen belangrijke tegenstrijdigheden met betrekking tot de plaatsen waar hij in Spanje heeft gewoond. Het is heel normaal dat verzoeker slechts bij benadering kan zeggen hoeveel maanden hij of zij in een bepaald centrum of op straat heeft doorgebracht. De dagen in Spanje waren voor hem allemaal hetzelfde. Het is begrijpelijk de tijd uit het oog te verliezen en de dagen niet meer te tellen wanneer je depressief bent of op een antwoord wacht, wanneer de dagen allemaal hetzelfde zijn, wanneer er geen specifieke uren zijn om aan te houden (als je geen baan hebt) of wanneer je op straat leeft.”* De verzoekende partij stelt dat zij *“ongeveer het volgende”* kan bevestigen: zij woonde ongeveer 20 dagen in Mellila, zij kwam slechts voor één dag door Malaga, zij was ongeveer twee maanden in Avella, zij was ongeveer vier maanden in Cacares en zij leefde op straat tot augustus 2019. Zij stelt verder: *“Het feit dat verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS heeft gezegd dat hij “ongeveer een jaar” op straat heeft gewoond, terwijl hij bij DVZ heeft gezegd dat het ongeveer 8 maanden waren, is geen tegenstrijdigheid. Verzoeker weet dat hij vele maanden op straat heeft geleefd, maar hij heeft de maanden niet geteld of er niet precies over nagedacht. Dit betekent niet dat hij liegt over het feit dat hij echt op straat heeft gewoond.”* De verzoekende partij betoogt voorts dat de integratie van niet-staatsburgers in Spanje moeizaam verloopt. Zij citeert uit een verslag van ECRI en van een speciale rapporteur van de Verenigde Naties. Zij wijst erop dat er op het internet zeer weinig studies en informatie beschikbaar zijn over de situatie van erkende vluchtelingen in Spanje en dat het administratief dossier hierover evenmin informatie bevat.

2.5. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een voorschrift voor fysiotherapeutische behandeling van 18 september 2019 (stuk 3).

3. Beoordeling

3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming in Spanje geniet.

3.2. Uit het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat verzoekende partij in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg op 5 juni 2019. De verzoekende partij betwist dat zij in Spanje (nog langer) internationale bescherming geniet. Zij verwijst hiervoor naar de Eurodac Hit waarin geen letter M (Mark-status) wordt vermeld. Dit document citeert de verzoekende partij in haar verzoekschrift. Uit het document zelf blijkt dat deze opzoeking dateert van 20 september 2019. Echter, het schrijven van de Spaanse autoriteiten aan de Dublin Unit van de Dienst Vreemdelingenzaken dateert van 27 november 2019 en is dus van recentere datum. Aangezien de Spaanse autoriteiten in hun schrijven van 27 november 2019 zelf aangeven dat de verzoekende partij in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op 5 juni 2019, kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat de verzoekende partij heden nog steeds van deze internationale beschermingsstatus geniet. Noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift wordt enig concreet element aangereikt waaruit het tegendeel zou blijken.

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat *“Volgens de Spaanse wet kan de internationale bescherming worden beëindigd wanneer de verzoeker zich vrijwillig in een ander land heeft gevestigd”* en dat *“het niet ondenkbaar [is] dat zijn bescherming is opgehouden sinds hij in België verblijft”*, dient erop gewezen dat de verzoekende partij op het moment van het schrijven van de Spaanse autoriteiten van 27 november 2019 ook reeds in België verbleef en dat de Spaanse autoriteiten hiervan op de hoogte waren aangezien hun schrijven een antwoord is op een vraag van de Belgische Dienst Vreemdelingenzaken (Dublin Unit). Dat de verzoekende partij op generlei wijze op de hoogte was van de uitkomst van haar in Spanje ingediend verzoek om internationale bescherming, dat zij wel degelijk reeds eerder tijdens haar asielpprocedure in België aanhaalde (administratief dossier, stuk 8, “verklaring DVZ”, verklaring 22 en notities van het persoonlijk onderhoud 29 oktober 2020 (hierna: persoonlijk onderhoud I), p. 13; notities van het persoonlijk onderhoud 24 juni 2021 (hierna: persoonlijk onderhoud II), p. 3 en 7), is geenszins

aannemelijk en getuigt van een gebrek aan interesse voor de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. De verzoekende partij haalt immers aan dat zij gedurende haar verblijf in Spanje in moeilijke omstandigheden leefde maar dat het vinden van onderdak en werk zou kunnen worden vergemakkelijkt indien zij "papieren" zou hebben, zoals sommige van haar vrienden (persoonlijk onderhoud II, p. 5-6), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich over het verdere verloop van haar procedure om internationale bescherming zou informeren bij de Spaanse autoriteiten, *quod non* (persoonlijk onderhoud II, p. 7). Dat zij met de Spaanse autoriteiten niet kon communiceren, kan bezwaarlijk worden aangenomen daar zij wel in staat bleek bij het Rode Kruis naar werk te informeren en zij Arabische vrienden had die wel "papieren" hadden en haar dus eventueel hadden kunnen helpen. Dat de verzoekende partij zich na het indienen van haar verzoek om internationale bescherming in Spanje niet meer zou hebben bekommerd om het verdere verloop en de uitkomst van dit verzoek, is in het licht van het voorgaande dan ook op zijn minst uiterst twijfelachtig. Het staat dan ook geenszins vast dat de verzoekende partij ten tijde van haar eerste persoonlijk onderhoud van 29 oktober 2020 zelf niet op de hoogte was van het gegeven dat haar op 5 juni 2019 in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld aangezien de verwerende partij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud geen melding maakte van de internationale beschermingsstatus in hoofde van de verzoekende partij in Spanje en hiermee impliciet haar in België ingediende verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaarde, kan zij niet worden bijgetreden. Zoals gesteld, staat het geenszins vast dat de verzoekende partij zelf niet op de hoogte was van het gegeven dat haar in Spanje op 5 juni 2019 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Bovendien verplicht geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe om van bij de aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud een beslissing te nemen over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming. *In casu* werd de verzoekende partij immers een tweede maal gehoord specifiek over haar levensomstandigheden in Spanje en het verzoek om internationale bescherming dat zij daar indiende. Er is *in casu* dan ook geen sprake van een impliciete beslissing van de commissaris-generaal om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij ontvankelijk te verklaren en bijgevolg evenmin van een beslissing om deze impliciete beslissing in te trekken. Voorts verplicht geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe een verzoeker om internationale bescherming voorafgaand aan een tweede persoonlijk onderhoud te informeren over de onderwerpen die tijdens dit onderhoud aan bod zouden (kunnen) komen. In het licht van de medewerkingsplicht die op een verzoeker om internationale bescherming rust, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij in staat is om op een coherente, doorleefde, gedetailleerde en geloofwaardige wijze te antwoorden op vragen over zijn verzoek om internationale bescherming, ook al betreft dit een tweede persoonlijk onderhoud. Te dezen dient er tevens op gewezen dat de verzoekende partij in het kader van onderhavig beroep met devolutieve werking de mogelijkheid heeft om al haar grieven ten aanzien van de bestreden beslissing en de handelwijze van de commissaris-generaal kenbaar te maken. Gelet op hetgeen voorafgaat kan geenszins aangenomen worden dat de rechten van verdediging van de verzoekende partij geschonden zijn.

Tenslotte wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat het loutere feit dat de verzoekende partij in Spanje mogelijk niet meer over een verblijfsvergunning beschikt, niet betekent dat de verzoekende partij in Spanje niet langer internationale bescherming geniet:

"Uw advocaat beargumenteert ook dat er geen waarborg is dat Spanje uw statuut zal verlengen (CGVS 24.06.2021, p.9). Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u

werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

Gezien het voorgaande, dient besloten dat de verzoekende partij in Spanje heden nog steeds internationale bescherming geniet.

3.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, bepaling die *in casu* werd toegepast, is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (verder: de Procedurerichtlijn).

In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake Ibrahim e.a. (verder genoemd: het arrest Ibrahim) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in herinnering gebracht dat *"dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak)."*

Toch, zo stelt het Hof in het voormelde arrest, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (punt 86).

Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden. In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (punt 88).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij *"een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak"* (punt 89). Dit wordt als volgt toegelicht:

"Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)" (punt 90- 91). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een

schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92).

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij niet-ontvankelijk verklaard op grond van de vaststelling dat er aan de haar in Spanje verleende internationale beschermingsstatus diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie zijn verbonden, dat de problemen die zij in Spanje gekend heeft plaatsgevonden hebben vooraleer zij internationale bescherming gekregen heeft, dat zij niet aantoonde afdoende inspanningen gedaan heeft om werk te verkrijgen in Spanje, dat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft over de periodes waarin zij op bepaalde plaatsen in Spanje verbleef en/of er op straat zou hebben geleefd.

De verzoekende partij brengt geen informatie bij die toelaat om te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Spanje internationale bescherming heeft gekregen, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Spanje in een zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomen (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, overweging 91). In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat er niet veel informatie ter beschikking is over de situatie van de statushouders in Spanje. Hiermee weerlegt de verzoekende partij geenszins het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel.

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Spanje zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Spanje verleend werd en de rechten die daaruit voortvloeien dermate dat zij niet in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt, te weerleggen.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de bescherming die haar in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje.

De bestreden beslissing duidt op pertinente en correcte wijze het volgende aan:

“Waar verder uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Spanje, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Dat werknemers in het opvangcentrum waar u zat in afwachting van de behandeling van uw verzoek smalend zouden gedaan hebben over uw gestalte, zoals u verklaart (CGVS 24.06.2021, p.3), is geenszins representatief voor uw huidige situatie als begunstigde van internationale bescherming.

U stelt verder dat u in Spanje geen werk vond en geen papieren had (CGVS 24.06.2021, p.5). Uw pogingen om aan werk te geraken bleken echter zeer relatief. U verklaart dat u enkel naar het Rode Kruis ging om te vragen naar werk maar dat deze u zeiden dat ze u dit niet konden aanbieden. Ze verwezen u niet door naar andere instanties en u begaf zich ook nooit tot de Spaanse autoriteiten of andere instanties om werk te zoeken en/of te bekomen. U vroeg naast het Rode Kruis niemand of ze werk hadden voor u (CGVS 24.06.2021, p.5 & 6). Deze inspanningen lijken wel zeer beperkt. Bovendien verklaart u Spanje te hebben verlaten op 10 augustus 2019 (CGVS 24.06.2021, p.5) en blijkt uw statuut van subsidiaire beschermde volgens de informatie uit uw administratief dossier toegekend te zijn geweest op 5 juni 2019, slechts twee maanden voor uw vertrek aldus. Gezien de Spaanse autoriteiten u uiteindelijk bescherming boden zijn de leefomstandigheden van een toekomstig verblijf in Spanje geheel anders dan diegene die u zou hebben ervaren alvorens u internationale bescherming werd geboden. Men moge verwachten dat u, toen u wel degelijk over verblijfspapieren beschikte die zijn verbonden aan uw internationaal beschermingsstatuut, aan werk kon geraken of toch minstens meer doorgedreven inspanningen zou hebben verricht om iets te vinden. U geeft zelf ook aan dat de Arabieren die u kende in Spanje papieren hadden en bijgevolg ook werk (CGVS 24.06.2021, p.6). Niets wijst erop dat dit voor u, een volwassen en geschoolde man, anders zou zijn mocht u daartoe de nodige stappen hebben gezet. Overeenkomstig het Europees gemeenschapsrecht, zijn aan uw subsidiaire beschermingsstatus namelijk een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot

werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie voorzieningen.

Hetzelfde geldt voor uw verklaring als zou u in Spanje een tijdje op straat hebben moeten leven (CGVS 24.06.2021, p.3). Ook dit is geenszins een representatieve situatie nu u er internationale bescherming geniet. Bovendien worden uw verklaringen hieromtrent ernstig in vraag gesteld, gezien u hierover uiteenlopende versies aflegt. Tijdens uw onderhoud bij de DVZ verklaarde u één maand in Melilla, twee maanden in Avella en twee maanden in Caceres te hebben verbleven en beweerde u daarna acht maanden op straat te hebben doorgebracht (verklaringen DVZ, vraag 37). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u daarentegen dat u na een halve maand het kamp in Melilla verliet en daarna naar Caceres verhuisde waar u vier maanden zou verbleven hebben. Gevraagd of u dan maar in twee centra zat antwoordt u opvallend genoeg van wel (CGVS 24.06.2021, p.4). U maakt slechts melding van het kamp in Avella wanneer u wordt geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, u stelt uw verblijf hier 'te zijn vergeten'. Ditmaal stelt u ook meer dan een jaar op straat te hebben gewoond in Spanje (CGVS 24.06.2021, p.3 & 4). Dat u zich dermate tegensprekt over uw verblijfssituatie in Spanje doet enorm twijfelen aan uw verklaring als zou u werkelijk op straat hebben geleefd. Wat er ook van zij, dient opnieuw te worden opgemerkt dat deze situatie niet representatief is gezien deze betrekking had op uw situatie vooraleer u internationale bescherming genoot."

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in zoverre zij in het verzoekschrift stelt dat er geen individuele beoordeling van haar zaak is gebeurd of dat geen rekening zou zijn gehouden met haar persoonlijke situatie. De verzoekende partij slaagt er evenmin in de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten, nu zij hoofdzakelijk algemene bemerkingen formuleert.

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij op haar depressieve gemoedstoestand en zelfmoordgedachten ten tijde van haar verblijf in Spanje alsook op het eentonig karakter van haar verblijf aldaar waardoor zij niet heeft bijgehouden hoe lang zij op een bepaalde plaats en/of op straat verbleef. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat de verzoekende partij documenten bijgebracht heeft om haar depressieve gemoedstoestand te staven. Bovendien heeft ze tijdens het tweede persoonlijk onderhoud toen ze geconfronteerd werd met haar verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen bij het eerste persoonlijk onderhoud niet aangegeven dat ze niet op coherente wijze verklaringen kon afleggen omtrent haar verblijf in Spanje daar ze deze niet kon situeren in de tijd omwille van haar gemoedstoestand en/of de eentonigheid van dit verblijf (persoonlijk onderhoud II, p. 4-5). Voorts toont de verzoekende partij met haar betoog in het verzoekschrift geenszins aan dat zij omwille van deze gemoedstoestand niet kan werken in Spanje of dat een specifieke medische behandeling vereist is, die niet beschikbaar zou zijn in Spanje of dat zij omwille hiervan in een mensonterende situatie terecht zou komen in Spanje. Hetzelfde geldt voor de rugklachten (persoonlijk onderhoud II, p. 8) en een gebroken arm in België. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat deze gezondheidselementen de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken, en dat zij bij een terugkeer naar Spanje buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen omwille van haar gezondheidstoestand.

Voorts wordt in de bestreden beslissing ook op goede gronden aangemerkt dat zij gedurende haar verblijf in Spanje grotendeels als verzoeker om internationale bescherming in Spanje verbleef en dat zij kort nadat haar de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend Spanje reeds verliet. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet dat zij ernstige inspanningen geleverd heeft om bijvoorbeeld in haar onderhoud te voorzien door doorgedreven pogingen te ondernemen om werk en (andere) huisvesting te zoeken en de taal te leren. De verklaringen over de onmogelijkheid om in Spanje een leven op te bouwen, zijn ongefundeerd en alleszins voorbarig. Er kan niet vastgesteld worden dat de verzoekende partij een poging deed om haar leven in Spanje op te bouwen. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij geen beroep kon doen op de studiemogelijkheden in Spanje eens dat zij internationale bescherming kreeg. Zij toont geenszins aan dat zij zich gericht heeft tot de Spaanse autoriteiten of ngo's om haar rechten, verbonden aan een internationale bescherming, te verkrijgen. In dit verband wordt er ook op gewezen dat de verzoekende partij toen ze in Jemen woonde een studiebeurs voor Algerije ontvangen heeft. Daar behaalde ze in 2016 een diploma elektrotechniek en in 2018 een diploma informatica. Aldus zijn dit competenties die de verzoekende partij kunnen helpen bij het vinden van werk in Spanje. Met het betoog dat er in Spanje sprake is van een moeizame integratie voor niet-Spaanse inwoners toont de verzoekende partij niet aan dat zij geen toegang zal hebben tot haar rechten verbonden met haar status inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie voorzieningen en aldus zal terechtkomen in een situatie die strijdt met artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Spanje, betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Spaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Spaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

De verzoekende partij kan dus niet in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

Bovendien heeft de verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich niet langer onder de internationale bescherming die haar in Spanje werd verleend, kan stellen.

De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Spanje zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat de verzoekende partij *in concreto* aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.4. Gezien het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing oordeelt dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard aangezien de verzoekende partij in Spanje internationale bescherming geniet.

3.5. Evenmin is hiermee een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aangetoond in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het weze immers opgemerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe worden 3.6. beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Thans bevindt de verzoekende partij zich evenwel nog in de ontvankelijkheidsfase van haar internationaal beschermingsverzoek in België en werd dus nagegaan of de verzoekende partij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Spanje. De Raad heeft *supra* vastgesteld dat dit kan verwacht worden aangezien niet blijkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voor verzoeker een schending zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

3.7. De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS